

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5CoCsp/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317216298
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1317216298.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Janky Richterovej v právnej veci žalobcu: I. R., T. X.X.XXXX, U. H.: W.Y. XXXX/XX, H., v zast. URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom: Havlíčkova 16, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 001 516 53, so sídlom: Tomášikova 48, Bratislava, v zast. Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., advokátska kancelária so sídlom: Bočná 10, Košice, o určenie, že zmluva o splátkovom úvere je bez úročná a bez poplatkov a ďalšie, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 25.10.2019, č.k. 12Csp/74/2017-105, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa n e p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Súd žalovanému voči žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 137 písm. c) a d), C.s.p., § 52 ods. 1, 2, 3, 4, Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, § 2 písm. b/, § 9 ods. 1, 2, 3, 4, § 11 ods. 1 Zákona č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a vecne tým, že Právny zástupca žalobkyne žalobu odôvodnil tým, že jeho klient ako spotrebiteľ uzatvoril so SLSP a. s., Zmluvu, ktorá bola zo strany SLSP a. s. formulárovým typom zmluvy, bez možnosti túto pripomenkovať, či dopĺňať. Zmluvou poskytla SLSP Klientovi spotrebný úver vo výške 12 000 EUR, pričom Klient mal platiť 96 splátok, každá vo výške 179,92 EUR. Podľa Zmluvy predstavovala celková čiastka, ktorú mal Klient v súvislosti s poskytnutým úverom zaplatiť sumu vo výške 17 271,24 EUR. RPMN bola určená v Zmluve na 9,96 % a úroková sadzba po poskytnutí zľavy na 9,40 % a priemerná hodnota RPMN podľa Zmluvy bola 10,08 %. Klient namieta, že Zmluva je bez poplatkov a je bezúročná podľa zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko: v Zmluve nie je - stanovená (identifikovaná/určená) konkrétna výška (suma/čiastka) istiny a ani konkrétna výška (suma/čiastka) úroku platených Klientom pre SLSP podľa Zmluvy, keďže v Zmluve je uvedená iba mesačná anuitná splátka vo výške 179,92 EUR, no Klient nevie zo Zmluvy určiť, koľko (aká konkrétna čiastka) z mesačnej anuitnej splátky vo výške 179,92 EUR pripadá na istinu a koľko na úroky, ďalej je stanovená nesprávna celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, Klient mal podľa Zmluvy platiť 96 splátok, každá vo výške 179,92 EUR, čím mal Klient podľa Zmluvy uhradiť SLSP celkovú sumu 17 271,24 EUR, avšak matematicky a právne správne 96 mesačných splátok, každá splátka po 179,92 EUR dáva čiastku 17 272,32 EUR (96 x 179,92 EUR), tiež RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) je určená v Zmluve nesprávne, a to v neprospech Klienta ako spotrebiteľa; Klient mal podľa Zmluvy platiť 96 splátok, každá

vo výške 179,92 EUR a tým mal Klient podľa Zmluvy uhradiť SLSP celkovú sumu 17 271,24 EUR, teda celkovými nákladmi Klienta ako spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom podľa Zmluvy je suma 17 271,24 EUR, avšak matematicky a právne správne 96 mesačných splátok, každá splátka po 179,92 EUR dáva čiastku 17 272,32 EUR (96 x 179,92 EUR) a nie 17 271,24 EUR, ako SLSP uvádza v Zmluve, ďalej v Zmluve nie sú vôbec uvedené všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Nakoľko Klient má za to, že Zmluva je bezúročná a bez poplatkov, preto Klient nechce platiť nezákonné úroky v splátkach od splátky 1 až po splátku 96 Zmluvy a súčasne nakoľko Klient zaplatením splátok od splátky č. 1 až po splátku č. 66 a časť splátky č. 67 podľa Zmluvy uhradí žalovanému celú dlžnú čiastku vo výške 12 000 EUR (Klient z anuitnej mesačnej splátky č. 67 bude povinný uhradiť SLSP iba čiastku 125,28 EUR, pričom Klient zo splátky č. 67 už kvôli bezúročnosti a bezpoplatnosti Zmluvy nebude povinný uhradiť SLSP čiastku 54,64 EUR) a súčasne kvôli bezúročnosti a bezpoplatnosti Zmluvy už nebude Klient ani povinný uhradiť SLSP splátky dlžnej istiny, či dlžných úrokov uvedených (obsiahnutých) od splátky 68 (vrátane) až po splátku 96 (vrátane) v zmysle Zmluvy, a nakoľko žalovaný nevyhovel dobrovoľne. Žalobca ako spotrebiteľ, má naliehavý právny záujem na určení bezúročnosti a bezpoplatnosti Zmluvy uzatvorenej so žalovaným, tento preukazuje s poukazom na právnu vetu rozhodnutia NS SR 1 M Cdo 1/2009 podľa ktorej treba vychádzať z toho, že naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o úvere, pôžičke má žalobca - spotrebiteľ, pretože potrebuje mať vyriešenú otázku, aký je jeho skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov v prípade čiastočnej neplatnosti zmluvy, týkajúcej sa odplaty (úroky, poplatky). Jeho postavenie sa stane istejším, nebude vystavený sankciám za nezaplatenie odplaty, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka).

3. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré sa žalobkyňa ani jej právny zástupca nedostavili z dôvodu hospodárnosti, pričom súhlasili si tým, aby súd vec prejednal v ich neprítomnosti. Súd vec prejednal postupom podľa § 180 CSP.

4. Súd vo veci vykonal dokazovanie prednesom právneho zástupcu žalovaného, oboznámil sa s predloženými listinnými dôkazmi a to Zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 08.02.2016, VOP, Produktovými a obchodnými podmienkami pre hypotekárne a splátkové úvery, výpisom z OR žalovaného, podnetom na NBS zo dňa 01.06.2017, predžalobnou výzvou, ako i ostatným obsahom spisu a zistil nasledovný skutkový stav:

5. Žalobkyňa ako dlžník a žalovaný ako banka uzatvorili dňa 08.02.2016 Zmluvou o splátkovom úvere (spotrebiteľský úver), na základe ktorého poskytla SLSP a.s., žalobkyni, spotrebný úver vo výške 12 000 EUR, s typom a výškou úrokovej sadzby : fixná do splatnosti, 10,90% p. a. v deň uzatvorenia zmluvy, výsledná výška úrokovej sadzby: 9,40% p.a. v deň uzatvorenia zmluvy. Výška splátky bola stanovená na 179,92 EUR mesačne, splatnosť prvej splátky 25.03.2016, počet splátok 96, konečná splatnosť 25.02.2024. Podľa Zmluvy predstavovala celková čiastka, ktorú mal Klient v súvislosti s poskytnutým úverom zaplatiť sumu vo výške 17 271,24 EUR. RPMN bola určená v Zmluve na 9,96 % a úroková sadzba po poskytnutí zľavy na 9,40 % a priemerná hodnota RPMN podľa Zmluvy bola 10,08 %.

6. Právna zástupkyňa žalovaného pred súdom poukázala na dve skutočnosti : Po 1/ : NS SR už tromi senátmi v mnohopočetných rozhodnutiach konštantne a jednoznačne ustálil, že rozpísanie splátky tak, ako bola masovo, aplikovaná súdmi nižšej inštancie, je nesprávne. Ide o rozhodnutia sp. zn. 3Cdo /146/2017, sp. zn. 3Cdo 126/2018, sp. zn. 4Cdo 187/2017, sp. zn. 6Cdo /113/2018, okrem rozhodnutia Súdneho dvora C42/15 Home Credit Slovakia / Y. H., ktorému sa venovali vo svojej procesnej obrane. Poukázala tiež na to, že je tu nové rozhodnutie Súdneho dvora z 5.9.2019 C331/18 TE proti Pohotovosti, v ktorom Súdny dvor, ako najvyššia inštancia, opätovne a dôrazne judikoval, že nie je prípustný výklad vnútroštátnej právnej normy tak, že je potrebné rozpisovať jednotlivé splátky. Vyslovene uviedol, že Smernicu nie je možné vykladať tak, že by umožňovala vnútroštátnej právnej úprave mať takúto požiadavku a sankcionovať veriteľov v podobe, ako sa masívne diala. T.j., je tu konštantné rozhodovanie NS SR, ako aj EÚ o tejto otázke, od ktorej sa súdy nižšej inštancie nemôžu v právnom štáte, rešpektujúcim právnu istotu, odchýliť. Napr. Súdny dvor sa vyjadril aj k otázke, že vnútroštátne súdy mali problém, argumentovali masívnosťou svojej rozhodovacej činnosti, ktorú súd vyhodnotil ako nedôvodnú a to v rozsudku zo dňa 19.4.2016 prípad C- 441/14, kedy Súdny dvor povedal, že takáto súdna prax je absolútne irelevantná. Následne v Rozsudku Centrosteeel C 456/98 jednoznačne povedal, že je povinnosťou vnútroštátnych súdov svoju rozhodovaciu prax zmeniť. Po 2/ : V prejednávanej veci si žalobkyňa zobrala úver 12 000 EUR a svojimi ničím nepodloženými výpočtami tvrdí, že celková čiastka

mala byť o 1,08 EUR uvedená vyššie, t. j. to sa iba domnieva. Aj keby to žalobca hypoteticky pripustil, čo popiera, nie je možné, aby táto suma mohla byť spôsobilá k tomu, aby privodila sankciu žalovanému v podobe straty na zisk a ekonomiku. Táto žaloba je preto jednoznačným prejavom šikanózneho výkonu práva, ktorý má byť odmietnutý. Žalovaný nemôže byť penalizovaný za jednoduchú matematiku za stavu, kedy si klient banky povie, aký chce úver, ako ho chce splácať, v akej výške splátky a po akú dobu. Ľudstvu známa matematika umožňuje deliť akúkoľvek čiastku len na celé centy, preto tam prirodzene vznikne minimálna odchýlka. Odchýlka je v poslednej splátke a preto logicky vyššia. Vyplýva to v VOP, ktoré predložili a súdu zacitovali z rozhodovacej praxe tun. súdu z rozsudku sp .zn. 24Csp /43/2017 z 19.6.2018 a 19Csp/85/2017 z 13.11.2018. Žalobu žiadal preto zamietnuť.

7. Predmetom sporu po čiastočnom späťvzátí žaloby bol uplatňovaný nárok žalobkyne o určenie, že sporná zmluva o splátkovom úvere je bezúročná a bezpoplatkov, nakoľko neobsahovala všetky náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k), l) Zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b, d), cit. zákona a preto sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bez úročný a bez poplatkov.

8. V požadovanom žalobnom návrhu určenia, že Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 08.02.2016, je bezúročná a bez poplatkov podľa zák. č. 129/2010 Z. z. sa jedná o určovací žalobu podľa § 137 písm. d) CSP, pri ktorej nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože vyplýva z osobitného predpisu a tým je ust. § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého sa žalobkyňa, ako spotrebiteľ, môže domáhať pred súdom neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. Súd preto v tejto časti žalobu v čase rozhodovania v merite posúdil ako prípustnú.

9. Právny vzťah medzi stranami sporu vyplývajúci zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd posúdil podľa Zákona č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Zo zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej dňa 08.02.2016 medzi veriteľom SLSP a.s. a dlžníkom I. R. mal súd preukázané, že zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá písomnou formou, žalobkyňa obdržala vyhotovenie v listinnej podobe, ktorú skutočnosť preukázala uvedenou zmluvou o splátkovom úvere. Predmetom úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX bolo poskytnutie splátkového úveru bankou dlžníkom vo výške 12.000,- EUR, ktoré skutočnosti neboli v konaní sporné. Súd považoval uvedenú Zmluvu o splátkovom úvere za spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, žalovaný konal v rámci predmetu podnikateľskej činnosti, poskytoval úvery a žalobkyňa bola fyzická osoba, ktoré nekonala v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

10. Žalovaný poprel uvedené skutkové tvrdenia žalobkyne a uviedol, že zmluva o splátkovom úvere uzatvorená dňa 08.02.2016 obsahovala zákonom stanovené náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods.2 písm. k), l), Zák. č.129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, preto nie je dôvodný nárok žalobkyne na určenie, že táto je bezúročná a bez poplatkov.

11. Zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 08.02.2016 v časti I. bodu 1. základné podmienky, mal súd preukázané, že obsahovala výšku mesačnej splátky 179,92 EUR, ktorá bola splatná vždy k 25. dňu v kalendárnom mesiaci, počet splátok 96, splatnosť prvej splátky 25.03.2016, splatnosť úrokov a poplatkov mesačne, ku dňu splátky v kalendárnom mesiaci a konečnú splatnosť úveru dňa 25.02.2024.

12. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že zmluva mala obsahovať rozpísanie každej jednotlivéj splátky úveru na časť pripadajúcu na istinu a na časť pripadajúce na ďalšie zložky úverového záväzku (najmä úroky a poplatky), žalovaný poukázal na zásadný judikatúrny vývoj, ktorý bol započatý už pred podaním žaloby a to v otázke interpretácie zákonnej dikcie : „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ s odvolaním sa na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 09.11.2016, C-42/15 - Home Credit Slovakia, ktorý výklad následne prevzal NS SR. Poukázal na viaceré rozhodnutia NS SR, napr. sp. zn. 3 Cdo 146/2017, 3 Cdo 56/2018, 3 Cdo 126/2018, 4 Cdo 187/2017, 4 Cdo 211/2017, v ktorých tento potvrdil, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky a je ho potrebné vykladať eurokonformne. Navyiac to aktuálne potvrdil Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozsudku zo dňa 05.09.2019, C-331/18 - Pohotovosť.

13. Na základe vyššie uvedeného súd poukazuje na zásadne rozhodnutia v spotrebiteľských veciach chronologicky a to najmä tieto:

14. Zákonomdarca v Dôvodovej správe k ustanoveniu § 9 ods.2 Zák.č.129/2010 Z. z. uvádza svoj úmysel tak, že zdôraznil význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, aby mal dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch, ktoré z neho vyplývajú. V zmluve o spotrebiteľskom úvere sa musí uvádzať celková výška úveru, mena spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

15. Európsky súdny dvor v rozsudku z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit, a.s. proti Y. H.M., konštatoval, že :

16. Článok 10. ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Článok 10. ods. 2 písm. h/ stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Z článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky, pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje. Článok 10 ods.2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený a vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Nepriamy účinok smernice nie je absolútny, eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, nakoľko by išlo o výklad contra legem.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky : Uznesenie sp.zn.3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018 :

18. Dovolací súd eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia § 9 ods.2 písm. k) Zák.č.129/2010 Z.z. dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa Zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky. Pokiaľ ustanovenie § 9 ods.2 písm. k) Zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy výška, alebo počet, či termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatváraní zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky. Vychádzajúc z účelu smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku Európskeho súdneho dvoru vo veci C-42/15 je potrebné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) Zákona č.129/2010 Z.z. interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V dôvodovej správe k Zákonom č. 279/2017, ktorým sa mení a dopĺňa Zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, došlo k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) Zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov nahrádzajú slovami „frekvenciou splátok“, aby sa odstránila možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia.

19. S ohľadom na vyššie uvedené, dovolací súd teda vyslovil záver, že pokiaľ predmetné ustanovenie Zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok a istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované

informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

20. Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozsudku zo dňa 05.09.2019, C-331/18 - Pohotovosť uvádza: Článok 10 ods. 2 písm. h) až j) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej, podľa prípadu, na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov.“ a tiež: „Článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

21. Podľa tvrdenia žalobkyne zmluva o splátkovom úvere obsahovala len výšku anuitnej mesačnej splátky úveru, neobsahovala špecifikáciu splátky v členení na istinu, úrok, poplatky. Súd konštatuje, že žalovaný to úspešne poprel s poukazom na vyššie uvedenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že zmluva o úvere nemusí spresňovať, aká časť splátky pripadne na istinu a aká časť pripadne na príslušenstvo. Súd navyše dáva žalobkyni do pozornosti, že táto mala možnosť si vyžiadať od žalovaného amortizačnú tabuľku, z ktorej by bolo zrejmé, z čoho pozostáva mesačná splátka úveru, nakoľko banka vyhotoví výpis o splátkach formou amortizačnej tabuľky a to bezplatne na požiadanie dlžníka (podľa časti II, bodu 9 zmluvy o splátkovom úvere). V danom prípade žalobkyňa jednorazovou splátkou zaplatila poskytnutý úver, v dôsledku čoho vzniklo iné rozloženie úverového záväzku. Žalobkyňa pred uzavretím zmluvy o splátkovom úvere podpísala formulár štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a boli jej poskytnuté informácie, ktoré zákonodarca vyžaduje, vo formulári nebolo uvedené, že má byť každá splátka rozpisaná na istinu a príslušenstvo, žalobkyňa mala potrebné informácie, aby posúdila rozsah svojho záväzku.

22. V súlade s vyššie uvedenou judikatúrou súdov vyššej inštancie, súd prvej inštancie má za to, že žalovaný vo veci vyvrátil tvrdenia žalobkyne a prekonanou judikatúrou preukázal, že v spornej zmluve o splátkovom úvere postupoval správne a neporušil tak ust. § 9 ods. 2, písm. l), v dôsledku čoho by súd tento úver vyhlásil za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z..

23. Pokiaľ žalobkyňa namietala nesprávny údaj o celkovej čiastke úveru a nesprávnom výpočte RPMN v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) Zák. č. 129/2010 Z.z. čo malo opäť vyústiť do sankcie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti sporného úveru podľa ust. § 11 ods. 1 písm. d) cit. zák. v znení účinnom dňa 08.02.2016. Žalovaný poukázal na zásadný zákonný rozdiel a to absenciou určitej obligatórnej zmluvnej náležitosti a nesprávne uvedenej výške. Prípady nesprávnych zmluvných údajov možno vyriešiť napr. opravou bez toho, aby bolo nevyhnutné siahnuť k uplatneniu ultimátnej sankcii bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorá veriteľa úplne zbavuje legitímneho zisku z úverového obchodu. Žalobkyňa spochybnila zmluvný údaj o celkovej čiastke spojenej s úverom (článok I. bod 1 zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 08.02.2016 a to sumu 17.271,24 EUR“). Žalobkyňa poukazovala vo svojom výpočte na súčin splátok s ich výškou, ale toto bolo pre súd nepostačujúce s ohľadom na tvrdenie žalovaného, že so zreteľom na najmenšiu menovú jednotku, jeden eurocent, nemôže byť výška úplne všetkých splátok rovnaká, ak majú byť zachované parametre úveru požadované klientom, t. j. výška úveru, výška splátky a celková doba trvania úverového vzťahu, čo mal súd za dôvodné. Táto situácia sa štandardne vporadúva prostredníctvom poslednej splátky úveru, ktorej výška je mierne odlišná, na čo bola žalobkyňa výslovne upozornená v ustanovení bodu 5.17 Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery, čo žalobkyňa ani nepopierala. Žalobkyňou namietaný rozdiel 1,80 Eur je taký zanedbateľný v komparácii s celkovou výškou poskytnutého úveru 12 000 EUR, že z neho ňou vyvodzovaná, prísna sankcia bezúročnosti, nemôže obstať ani v teste proporcionality, ako je táto kategória uplatňovaná v komunitárnom práve (o. i. už citovaný rozsudok zo dňa 09.11.2016, C-42/15 - Home Credit Slovakia) ani i v ústavnom poriadku Slovenskej republiky.

24. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že výška RPMN bola nesprávne vypočítaná, pričom neuvádza svoj výpočet, súd uvádza, že celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady, vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere do celkových nákladov patria aj náklady

na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Zmluva o splátkovom úvere obsahovala náležitosti pre výpočet RPMN uvedené v článku I. odsek 1, dlžník sa zaviazal za podmienok dohodnutých v úverovej zmluve poskytnutý úver zaplatiť spolu s úrokmi a plniť ďalšie podmienky dohodnuté v zmluve, nakoľko mal zaplatiť celkovú čiastku spojenú s úverom, ktorá suma predstavovala toľko, koľko mala žalobkyňa spolu zaplatiť celkom za poskytnutý spotrebiteľský úver. Žalobkyňa pri uzavretí zmluvy o splátkovom úvere vedela v akej výške má splácať úver, v akých mesačných splátkach, ako aj celkovú čiastku spojenú s úverom. Zmluva o splátkovom úvere obsahovala aj právo dlžníka na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej mohla toto právo uplatniť. Podľa čl. II bod 10 zmluvy o splátkovom úvere dlžník mohol odstúpiť od úverovej zmluvy bez uvedenia dôvodu, do 14 kalendárnych dní, odo dňa uzavretia zmluvy v prípade, ak nesúhlasil s dohodnutými podmienkami v zmluve o splátkovom úvere. Naopak, žalobkyňa zaplatila riadne a včas 66 mesačných anuitných splátok a včas od zmluvy neodstúpila.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, tvrdenie žalobkyne, že zmluva o splátkovom úvere neobsahovala zákonom stanovené náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k, l) a podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. b), d) Zákona č.129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, súd nepovažoval za dôvodné. Žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno o svojich skutkových tvrdeniach, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa ustanovenia § 11 ods.1 písm. b), písm. d) Zákona č.129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Dôkazné bremeno je teda procesnou zodpovednosťou strany sporu za výsledok konania, ktorý je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania a dôsledok neunesenia dôkazného bremena je neúspechom tejto strany sporu v konaní.

26. Z vyššie uvedených právnych a skutkových dôvodov súd uplatňovaný nárok žalobkyne ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

27. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%,

28. Proti predmetnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa s tým, že žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a jej žalobe vyhovel, resp. rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje odvolanie žalobkyňa právne odôvodnila podľa § 365 ods. 1 písm. h/, f/ a d/ C.s.p. a ďalej tým, že je nesprávne uvedený údaj o celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom. Žalobkyňa na úvod považuje za dôležité opätovne zdôrazniť, že je nesporné, že v danom prípade predmetná úverová zmluva je v rozpore s ustanovením § 9 ods.2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže v Zmluve je nesprávne stanovená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to konkrétne o 1,08 EUR menej, ako by bolo matematicky a právne správne vypočítané. Žalobkyňa sa nemôže stotožniť s názorom súdu, že pri rozdieli vo výške 1,08 Eur medzi v zmluve uvedeným údajom o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ v súvislosti s úverom zaplatiť a medzi výsledkom súčiny počtu splátok a dojednanej výšky splátky, ide „bagateľný“ rozdiel. Neobstojí ani tvrdenie, že daný rozdiel bol spôsobený matematickou operáciou spočívajúcou v zaokrúhlení splátky a preto ho nemožno s prihliadnutím na účel zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Žalobkyňa má za to, že je právne bez významu, či rozdiel medzi správnou výškou údajov o celkových nákladoch, celkovej RPMN či celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a výškou uvedenou v spotrebiteľskej zmluve, predstavuje podľa názoru dodávateľa či konajúceho všeobecného súdu „bagateľný rozsah“, nakoľko tieto údaje sa dajú matematicky exaktne vyčísliť, a preto nie je možné tolerovať žiadnu odchýlku.

29. Ďalší dôvod, pre ktorý žalobkyňa namietala bezúročnosť a bezpoplatkovosť je skutočnosť, že žalovaný ergo dodávateľ uviedol do obsahu predmetnej úverovej zmluvy nesprávny údaj o RPMN, čo zákonodarca sankcionuje práve bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou.

30. Je celkom zrejmé, že zákonodarca nijakým spôsobom nerozlišuje, či predmetný údaj nie je uvedený v správnej výške alebo tento údaj absentuje úplne. Obe skutočnosti totiž majú rovnaký následok a to práve predmetné určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Konajúci súd sa vo svojom odôvodnení absolútne nezaobrá argumentáciu žalobkyne ohľadom nesprávnosti výpočtu výšky RPMN, ktorý je v priamej súvislosti s nesprávne určenou celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

Je predsa nepochybné, že nakoľko je správny výpočet výšky RPMN závislý od správneho určenia celkovej čiastky, tak v predmetnom prípade nesprávne určenie celkovej čiastky bude mať za následok i nesprávny výpočet výšky RPMN. Ďalej žalobkyňa pokladá za úplne bezpredmetné tvrdenie súdu, že: „Žalobkyňa pri uzavretí zmluvy o splátkovom úvere vedela v akej výške má splácať úver, v akým mesačných splátkach, ako aj celkovú čiastku spojenú s úverom“, nakoľko v čase uzatvárania zmluvy nemala vedomosť o nesprávnosti obligatórnych údajov, a preto tvrdenie konajúceho súdu nemôže byť na ujmu žalobkyňi.

31. Žalobkyňa má za to, že konajúci súd nenaplnil zákonné požiadavky na riadne, presvedčivé a náležité a najmä správne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, keďže vôbec neposkytol odpovede na kľúčové otázky týkajúce sa merita sporu, ktoré žalobkyňa definovala v jej odvolaní.

32. Žalobkyňa napáda taktiež aj výrok o náhrade trov konania a poukazuje na to, že súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania absolútne „opomenul“ skúmať § 257 CSP. Žalobkyňa má za to, že v prípade neúspechu v odvolacom konaní (najmä z dôvodu zmeny vnútroštátnej legislatívy a v nadväznosti na to aj zmeny judikatúry) sú objektívne dané dôvody hodné osobitného pre uplatnenie § 257 CSP, keďže žalobkyňa svojvoľne nezavinila vznik trov konania, ale tieto vznikli v dôsledku zmeny procesnej situácie. Žalobkyňa má za to, že by bolo prinajmenšom nespravodlivé a následne i nezákonné, ak zmena vnútroštátnej právnej úpravy by mala negatívny dopad na majetkové či sociálne postavenie žalobkyne, ktorí v čase podania žaloby postupovala v úplnom súlade s platnou a účinnou právnou úpravou. V danom prípade je potrebné v prvom rade vziať do úvahy, že legislatívna zmena, v dôsledku ktorej sa začali presadzovať názory o možnosti euro-konformného výkladu aj na vzťahy, ktoré boli uzatvorené pred jej účinnosťou, nemôže byť podľa názoru žalobkyne pripísaná na jej ťarchu. Ďalší dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorý je v tomto prípade daný sa týka sociálnej situácie žalobkyne. Je nepochybné, že pokiaľ posudzujeme v prvom rade majetkovú, či sociálnu sféru výlučne žalobkyne, je potrebné mať na zreteli, že tento sa práve z dôvodu nepriaznivej finančnej situácie obrátil na dodávateľa s cieľom za určitých podmienok získať spotrebiteľský úver z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov. Ďalej v zmysle vyššie uvedeného je potrebné prihliadnúť aj na majetkovú sféru žalovaného, t.j. dodávateľa. Je nepochybné, že v danom prípade ani nie je možné objektívne porovnať majetkovú sféru dodávateľa v porovnaní so spotrebiteľom (žalobkyňou), keďže dodávateľ predstavuje silnú ekonomickú jednotku a je lídrom na trhu v oblasti spotrebiteľského práva. Z dôvodu vyššie uvedeného má žalobkyňa za to, že ak by v danom prípade aj dodávateľ v dôsledku procesnej zmeny bol úspešnou stranou sporu, a aj napriek tomu by mu konajúcim súdom nebol priznaný nárok na náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia, uvedené by nemalo žiaden dopad ekonomickú stránku na dodávateľa, pričom naopak priznanie tohto nároku by malo citeľný dopad práve na ekonomickú stránku spotrebiteľa, t.j. žalobkyne. Žalobkyňa okrem vyššie uvedeného má za to, že v danom prípade by konajúci súd pri posudzovaní dôvodov hodného osobitného zreteľa mal nepochybne prihliadnúť aj na postoj strán v konaní, a rovnako by mal prihliadnúť aj na to, ako si strany plnili svoje procesné povinnosti. V danom prípade je nepochybné, že žalobkyňa si svoje procesné povinnosti plnila riadne a včas, uplatňovala všetky skutočnosti a dôkazy včas, konala hospodárne v záujme rýchleho prejednanie veci. Rovnako je potrebné ako sa vyššie uvádza prihliadnúť aj na postoj strán v konaní. Žalobkyňa vždy rešpektovala súdom ustanovené lehoty, riadne svoje podania doručovala a nespôsobovala žiadne prieťahy, resp. nijakým spôsobom nebránila tomu, aby konajúci súd mohol daný spor riadne prejednať a následne rozhodnúť.

33. Ďalšie vyjadrenia súdu zaslané neboli.

34. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 C.s.p.) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je opodstatnené.

35. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 C. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 C. s. p.).

36. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p.

37. Pokiaľ žalobkyňa namieta rozpor zmluvy s § 9 ods. 2 písm. j) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., poukazujúc na neprávne vyčíslenie hodnoty RPMN v zmluve, a to v neprospech spotrebiteľa. Súd preskúmal výpočet RPMN, kde pri výške úveru 12000,- €, dobe splácania 96 mesiacov a výške mesačnej splátky 179,92 €, je RPMN vo výške 9,96 %. Rovnaká hodnota RPMN vyjde aj v prípade, ak by suma mesačnej splátky bola nižšia o 0,0097222223 € (ktorá suma pri 96 splátkach predstavuje rozdiel v celkovej splatnej čiastke 1,08 €). Rozhodne však RPMN nebola uvedená v neprospech spotrebiteľa (teda zavádzajúco/klamlivo nižšia). Žalobkyňa v tejto súvislosti neunesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala svoje skutkové tvrdenie o nesprávnom výpočte hodnoty RPMN v zmluve, ktoré skutkové tvrdenie žalovaný popieral. Pokiaľ ide o nesprávne vyčíslenie celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom (ktorá bola uvedená v sume o 1,08 € nižšej než suma vyčíslená ako výsledok súčtu 96 splátok po 179,92 €), súd konštatuje, že zmluva údaj o celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom obsahovala, pričom rozdiel vznikol zaokrúhľovaním na dve desatinné miesta, preto nebola splnená podmienka v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré ustanovenie pre vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru predpokladá absenciu tohto údaju v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Súd sa tiež stotožnil s obranou žalovaného v tom smere, že tak údajná chyba RPMN, resp. celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ uhradiť, je len otázkou výpočtu a nevyhnutného matematického zaokrúhľovania, kedy rozdiel cca. 1 eur pri hodnote záväzku cez 12.000 eur nemá žiaden dopad na schopnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Sankcia bezodplatnosti úveru by preto bola v intenciách rozhodovacej praxe Súdneho dvora EÚ aj z tohto dôvodu neprimeranou.

38. S ohľadom na vyššie popísaný právny názor, súd prvej dospel k záveru, že preskúmaná zmluva nie je v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. l) a j) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, a preto je žalobkyňa ako dlžník povinná uhradiť poskytnutý úver v zmysle uzavretej zmluvy, teda okrem istiny je povinná uhradiť aj ostatné zo zmluvy vyplývajúce nároky.

39. Ďalším argumentom žalobkyne v konaní, ktorým odôvodňovala svoje tvrdenie o bezpoplatkovosti a bezúročnosti zmluvy o úvere bolo tvrdenie, že žalovaný v obsahu zmluvy nereflektoval nutnosť konkrétneho uvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v tom kontexte, že v zmluve absentovalo konkrétne rozdelenie splátok na jednotlivé sumy zodpovedajúce práve výške pripisujúcej sa úhrade samostatnej istiny, samostatných úrokov, prípadne iných poplatkov. Podľa jej názoru nebola splnená podmienka zákona, určená ustanovením § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z., čo bez ďalšieho spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť celého úveru. Celé posúdenie aplikácie a najmä výkladu tohto právneho ustanovenia, musí reflektovať viaceré hľadiská, spôsoby samotného výkladu, pričom nemožno opomenúť už spomenutú zásadu proporcionality a taktiež racionality, ktoré je nutné uplatňovať aj v spotrebiteľskom spore. Súd dospel k záveru, že nie je možné pristúpiť k výkladu tohto ustanovenia tak, ako to prezentuje žalobkyňa. Hoci sa jedná o nepochybne kogentné ustanovenie, podľa názoru súdu úmysel zákonodarcu pri jeho gramatickom vyjadrení jednoznačne smeroval k ustáleniu požiadavky určenia konkrétnej výšky, počtu a termínov splátok, ktoré v sebe zahŕňajú istinu, úroky a iné poplatky. Súd sa nestotožňuje so žalobkyňou prezentovaným názorom, že sa jedná o jednoznačné gramatické vyjadrenie, ktoré nepripúšťa inú interpretáciu ako tú, že každá splátka má byť rozdelená na jednotlivé časti zodpovedajúce výške istiny, úrokov a poplatkov. Gramatickým výkladom možno totižto rovnako dospieť k záveru, že zákon vyžaduje určenie výšky, počtu a termínov splátok, pričom ďalšie pokračovanie legislatívneho vyjadrenia v podobe „splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ predstavuje konkretizáciu obsahu každej splátky, ktorá pozostáva z uvedených jednotlivých zložiek. Prípustnosť vyjadrenia splátky iba celkovou výškou splátky nie je výklad contra legem, pretože dané ustanovenie neobsahuje gramatické vyjadrenie vylučujúce uvedenie tam vymenovaných zložiek splátky iba v súhrne jednou sumou. Súd práve pre možné rozdielne interpretácie zdôrazňuje potrebu aplikácie nielen gramatického, ale aj autentického, logického ale najmä systematického výkladu, kedy k interpretácii právnej normy musí pristúpiť porovnaním jej znenia a umiestnenia v celom právnom systéme. Práve pri spotrebiteľskom práve je nutné právnou normu vyložiť aj v kontexte súladu so sekundárnym komunitárnym právom, ktoré koniec koncov predstavuje v tejto oblasti základný zdroj úpravy, ktorý sú jednotlivé štáty povinné transponovať do národných

právnych úprav. Je nesporné, že prijatie právnej úpravy zákona o spotrebiteľských úveroch nadväzovalo na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES (ďalej len „smernica“), ktorá stanovovala rozsah, obsah a jednotlivé aspekty zákonných úprav členských štátov, týkajúcich sa práve zmlúv o spotrebiteľských úveroch. V zmysle čl. 10 ods. 2 písm. h) tejto smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Aj Súdny dvor EÚ, v konaní č. C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia c/a Y. H. v rozhodnutí z 9.11.2016 konštatoval, že v zmluve o úvere nemusí byť jednoznačne určené, aká časť každej splátky bude započítavaná na istinu, prípadne iné časti splátky. Súd má za to, že takýto výklad je nutné aplikovať aj na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) citovaného zákona, a to z viacerých dôvodov. V prvom rade zákonodarcovi pri transponovaní smernice do právneho systému SR bol jednoznačne zrejмый a jasný obsah celej smernice aj povinností, ktoré mu z nej vyplývali. Táto v čl. 22 ods. 1 jednoznačne určovala, že obsahuje harmonizované ustanovenia, pričom členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od jej ustanovení. Je teda zřejmým, že aj keď vnútroštátny predpis sa v jazykovom vyjadrení líši od čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice, za žiadnych okolností ho nemožno vykladať rozširujúco, nakoľko samotná smernica kladie dôraz na harmonizáciu a teda stanovenie jednoznačných pravidiel, okrem iného, aj pri stanovovaní obsahových náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch. V žiadnom prípade súd nemôže prisvedčiť názoru žalobkyne, že zákonodarca sa vedome odchyľil od ustanovení smernice a v podstate rozšíril povinnosti dodávateľa. Absentuje teda osvedčenie úmyslu zákonodarcu takýmto spôsobom postupovať a preto ani vnútroštátnu právnu normu nemožno vykladať (práve v kontexte systematického výkladu) tak, že každá splátka má byť rozdelená na jednotlivé komponenty v podobe istiny, úrokov a iných poplatkov. V tomto prípade nemožno aplikovať ani ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko podľa názoru súdu nemožno mať pochybnosti o výklade ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. Zákonodarca vo vnútroštátnej právnej úprave len jednoducho konkretizoval z čoho každá splátka pozostáva, pričom vzhľadom na nemožnosť odklonenia sa od ustanovení smernice, výklad tak, ako ho podáva žalobkyňa je neprípustný. Súd na zdôraznenie správnosti svojej argumentácie cituje aj ustanovenie čl. 23 smernice, v zmysle ktorého členské štáty ustanovia pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijmu potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie. Z uvedeného možno prijať záver, že hoci smernica neumožňuje (v zmysle čl. 22 ods. 1) zavádzanie ustanovení, ktoré sa od jej obsahu odchyľujú, v otázke sankcií za porušovanie vnútroštátnych ustanovení ponecháva členskému štátu možnosť rozhodnúť sa o ich charaktere, rozsahu a obsahu za podmienky zabezpečenia ich účinnosti, primeranosti a odrádzajúceho účinku. Aj z tohto súd vyvodzuje záver, že ak je obsahom smernice konkrétne ustanovenie, v tomto prípade určujúce konkrétne obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nemožno sa od tohto odchyliť a teda ho ani vykladať v rámci transponovania a aplikácie vo vnútroštátnom predpise inak, ako to urobil Súdny dvor EÚ v následnom rozhodnutí.

40. Eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) [predtým písm. k), v súčasnosti písm. i)] zákona o spotrebiteľských zmluvách účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tejto anuitnej splátke pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy vo forme amortizačnej tabuľky. Povinnou náležitosťou zmluvy o úvere teda nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) [predtým písm. k), v súčasnosti písm. i)] zákona o spotrebiteľských úveroch, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať výšku istiny, úrokov a iných poplatkov vrátane dátumu týchto splátok a to i formou vyžiadania si amortizačnej tabuľky od žalovaného. To, že by si žalobkyňa vyžiadala od žalovaného amortizačnú tabuľku, v ktorej by bol uvedený podrobný rozpis splátok, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady, žalobkyňa nepreukázala. Žalobkyňa mala možnosť spoľahlivo zistiť rozloženie splátky, avšak toto svoje právo vyžiadania si amortizačnej tabuľky nevyužila. Na tomto mieste súd opätovne zdôrazňuje potrebu aplikácie logického a najmä systematického výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) [predtým písm. k), v súčasnosti písm. i)] zákona o spotrebiteľských úveroch, kedy

k interpretácii právnej normy musí pristúpiť porovnaním jej znenia a umiestnenia v celom právnom systéme. Práve pri spotrebiteľskom práve je nutné právnú normu vyložiť aj v kontexte súladu so sekundárnym komunitárnym právom (smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES), ktoré koniec koncov predstavuje v tejto oblasti základný zdroj úpravy, ktorý sú jednotlivé štáty povinné trasponovať do národných úprav. Na podporu argumentácie súdu, tento poukazuje na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp.zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018). Nakoľko teda súd vylúčil možnosť rozšírenia, resp. sprísnenia právnej normy upravujúcej náležitosti zmluvy o úvere vo vnútroštátnych predpisoch (oproti úprave prijatej v smernici), nemožno dospieť k inému výkladu ako k tomu, že v prípade, ak dodávateľ v zmluve o úvere uviedol konkrétnu výšku, termíny a počet splátok úveru (ktoré v sebe zahŕňajú istinu, úroky a poplatky), splnil zákonnú podmienku určenú ustanovením § 9 ods. 2 písm. l) [predtým písm. k), v súčasnosti písm. i)] zákona č. 129/2010 Z.z. a nemožno zmluvu sankcionovať vyhlásením jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti.

41. Pokiaľ žalobkyňa má za to, že sú objektívne dané dôvody hodné osobitného pre uplatnenie § 257 C.s.p., odvolací súd uvádza, že žalobkyňa v rámci svojho odvolania tieto nepreukázala a preto nie je možné aby súd o trovách konania rozhodol v zmysle § 257 C.s.p.

42. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

43. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému však náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalovanému zo súdneho spisu žiadne trovy konania nevyplyvajú a teda súd mu ich náhradu s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania nepriznal (v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.02.2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).